

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 518

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 1 august 2007

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
DECRETE		
742. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de Colan	1	8–10
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 604 din 19 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 raportat la art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal	2–3	10–11
Decizia nr. 611 din 20 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 6 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România	3–5	12–13
Decizia nr. 629 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia	5–6	13–15
Decizia nr. 630 din 26 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	7–8	15–16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului Național *Steaua României* în grad de Colan

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările ulterioare,

în semn de adâncă prețuire pentru felul în care și-a dedicat întreaga viață slujirii devotate a Bisericii Ortodoxe Române, a unității naționale și a idealului de apropiere prin dialog dintre toate bisericile creștine,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă *post-mortem* Ordinul Național *Steaua României* în grad de Colan Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 31 iulie 2007.
Nr. 742.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 604

din 19 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 raportat la art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 raportat la art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Ismail Sali, Sevgihan Sali, Gesur Calu și Gemur Calu în Dosarul nr. 207/PM/2006 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Ministerul Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 207/PM/2006, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 raportat la art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal**, excepție ridicată de Ismail Sali, Sevgihan Sali, Gesur Calu și Gemur Calu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textele legale criticate contravin principiului garantării egale a proprietății, deoarece asigură o protecție specială unei anumite categorii de bunuri, în speță sistemele de irigații. Se susține, totodată, că aplicarea art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal este limitată în timp, această normă devenind caducă, întrucât de mult timp nu se mai poate vorbi de „sisteme de irigații”.

Tribunalul Constanța — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, „având în vedere importanța deosebită a valorilor ocrotite prin textul de lege criticat, se impune descurajarea acestor fapte prin mijloacele dreptului penal.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la egala ocrotire a proprietății private, indiferent de titular. În ceea ce privește

pretinsa caducitate a normelor ce fac obiectul excepției, se arată că aceasta nu este o problemă de constituționalitate a legii.

Avocatul Poporului, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 alin. 1 raportat la art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 208 alin. 1: „*Luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la unu la 12 ani.*”

— Art. 209 alin. 3 lit. b): „*Furtul privind următoarele categorii de bunuri:*

[...] b) *componente ale sistemelor de irigații;*

[...] *se pedepsește cu închisoare de la 4 la 18 ani.*”

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 44 privind „*Dreptul de proprietate privată*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat, în jurisprudența sa, asupra constituționalității textelor de lege criticate în prezenta cauză, în raport de prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată. Astfel, prin Decizia nr. 87 din 10 februarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 10 martie 2005, Curtea a statuat că art. 208 și art. 209 [așadar, implicit, și alin. 1 al art. 208, respectiv alin. 3 lit. b) al art. 209] din Codul penal nu încalcă art. 44 din Constituție, care garantează dreptul de proprietate. Aceasta întrucât infracțiunile la care se referă textele de lege criticate fac parte din categoria de infracțiuni contra patrimoniului, iar incriminarea faptelor ce intră în conținutul lor constituie unul dintre mijloacele de apărare și, deci, de garantare a proprietății. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele care au fundamentat decizia menționată sunt valabile și în prezenta cauză.

În plus, Curtea reține că prevederile criticate asigură o egală ocrotire a bunurilor în cauză (componentele sistemelor de irigații), indiferent de titularii lor, astfel încât este neîntemeiată susținerea privind încălcarea principiului constituțional ce consacră egala ocrotire a proprietății, indiferent de titular.

În ceea ce privește critica referitoare la caducitatea agravantei prevăzute de art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal, se constată că aceasta nu intră în competența de soluționare a

Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. 1 raportat la art. 209 alin. 3 lit. b) din Codul penal, excepție ridicată de Ismail Sali, Sevgihan Sali, Gesur Calu și Gemur Calu în Dosarul nr. 207/PM/2006 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 611

din 20 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 6 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 6 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asigurarea Românească – ASIROM” — S.A. în dosarele nr. 405/197/2005 (număr vechi 8.721/2005) și nr. 4.357/62/CM/2006 ale Judecătoriei Brașov și, respectiv, Tribunalului Brașov – Secția comercială și de contencios administrativ, cauze înregistrate la Curtea Constituțională sub nr. 21D/2007 și nr. 125D/2007.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 17 mai 2007, când Curtea a dispus conexarea Dosarului nr. 125D/2007 la Dosarul nr. 21D/2007, care a fost primul înregistrat, și amânarea pronunțării, succesiv, pentru datele de 31 mai 2007, 7 iunie 2007, 19 iunie 2007 și 20 iunie 2007, pentru motivele arătate în încheierile de ședință.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierile din 11 decembrie 2006 și 8 decembrie 2006, pronunțate în Dosarul nr. 405/197/2005 (număr vechi 8.721/2005) al **Judecătoriei Brașov** și în Dosarul nr. 4.357/62/COM/2006 al **Tribunalului Brașov – Secția comercială și de contencios administrativ**, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 6 din Legea

nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Asigurarea Românească – ASIROM” — S.A. în cauze civile având ca obiect acțiuni în pretenții.

În motivările excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut identic, se susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Constituție, întrucât asigurătorul care a plătit indemnizația de asigurare, devenind astfel titular al unui drept de creanță, nu beneficiază de nicio garanție sau ocrotire a acestui drept. Autorul excepției arată că se instituie un regim discriminatoriu, întrucât, în scopul recuperării de la persoana responsabilă de producerea pagubei a sumei de bani plătite cu titlu de despăgubire persoanei vătămate, asigurătorul plătitor nu poate invoca principiul răspunderii civile delictuale, spre deosebire de toți ceilalți titulari ai unui drept de creanță — asimilat cu un drept de proprietate, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. În acest sens, precizează că, deși potrivit textului constituțional al art. 44 alin. (1), dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate, totuși, „o creanță privată asupra căreia s-a încheiat un contract de asigurare nu mai este garantată nici măcar în limitele acoperite de asigurare”. Mai susține că printr-o modificare introdusă în legea specială, „care nu este nici măcar organică”, printr-o ordonanță de urgență, „care nu poate fi efectuată pe baza delegării legislative a Guvernului în materia legilor organice”, se contravine „în mod flagrant și evident” prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea fundamentală. Totodată, se susține că „pe seama unui patrimoniu care aparține unei persoane juridice de drept privat se instituie suportarea unei sarcini abuzive care, pe deasupra, nu este justificată pe vreun motiv de restrângere a exercițiului dreptului prevăzut de art. 53 din Constituție.”

Judecătoria Brașov și Tribunalul Brașov – Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepțiile de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, precizează că, prin textul de lege criticat, „legiuitorul a urmărit, în primul rând, satisfacerea intereselor sociale generale de protecție a victimelor (...)”, iar „prin legiferarea subrogării asigurătorului din asigurarea facultativă a victimei în drepturile acesteia, împotriva asigurătorului din asigurarea obligatorie a persoanei vinovate, s-a creat o relație directă între cei doi asigurători, persoana vinovată și asigurătorul din asigurarea ei obligatorie fiind plasați pe aceeași poziție față de asigurătorul persoanei păgubite”. Arată că plata de către asigurătorul din asigurarea facultativă a diferenței de despăgubire reglementată de textul de lege criticat reprezintă „o manifestare a elementului *alea*, care este de esență activității de asigurare și a contractului de asigurare”. Mai precizează că „nu se aduce atingere nici drepturilor de creanță în sine și nici cuantumului acelor creanțe care depind de riscul inerent oricărui contract aleatoriu”.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu conțin norme contrare textelor constituționale invocate de autorul excepției, prin ele fiind stabilite unele reguli privind plata despăgubirilor în cadrul asigurării obligatorii de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de autovehicule.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentatului autorului excepției, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 alin. 6 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 30 decembrie 1995, astfel cum au fost introduse prin art. I pct. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 61/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 30 iunie 2005. Prevederile de lege criticate au următorul cuprins:

Art. 55 alin. 6: *„În cazul în care în drepturile persoanei păgubite s-a subrogat asigurătorul conform prevederilor art. 22, eventuala diferență de despăgubire dintre asigurarea facultativă și asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto rămâne pe contul asigurării facultative, neputând fi recuperată de la asigurat (persoana vinovată), dacă despăgubirea plătită din asigurarea facultativă nu depășește limita maximă a despăgubirii ce poate fi acordată de asigurător pentru prejudiciile cauzate în unul și același accident de autovehicul, prevăzută de legislația în vigoare.”*

Conținutul art. 22 din lege, la care fac referire dispozițiile ce formează obiect al excepției de neconstituționalitate, este următorul:

Art. 22: *„În limitele indemnizației plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării contra celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepția asigurărilor de persoane, iar în cazul în care în vigoare*

era o asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule și împotriva asigurătorului de răspundere civilă, în limitele obligației acestuia, conform art. 54 alin. 2 și 3.

Asiguratul răspunde de prejudiciile aduse asigurătorului prin acte care ar împiedica realizarea dreptului prevăzut la alin. 1.

Asigurătorul poate renunța, în totalitate sau în parte, la exercitarea dreptului prevăzut la alin. 1.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 20, referitor la interpretarea și aplicarea dispozițiilor constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor în concordanță cu tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (2) fraza întâi, referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății private, art. 53 alin. (1), privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, și art. 136 alin. (5), potrivit căruia proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice. De asemenea, invocă și contrarietatea prevederilor de lege criticate cu dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind protecția proprietății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin completarea art. 55 din Legea nr. 136/1995 cu alin. 6 coroborat cu art. 22 legiuitorul a avut în vedere situația în care persoana păgubită în urma producerii unui accident de autovehicule are încheiată o asigurare facultativă CASCO, iar persoana vinovată de producerea pagubei are încheiată o asigurare obligatorie RCA, făcând distincție între situația celor doi asigurători, cu privire la condițiile în care asigurătorul din asigurarea facultativă a persoanei păgubite se subrogă în drepturile persoanei păgubite, împotriva asigurătorului din asigurarea obligatorie a persoanei vinovate și, respectiv, împotriva persoanei vinovate. Textul de lege criticat precizează doar condițiile esențiale pentru ca diferența de despăgubire dintre asigurarea facultativă și asigurarea obligatorie să rămână „în contul asigurării facultative, fără a putea fi recuperată de la persoana vinovată”, anume, „dacă despăgubirea plătită din asigurarea facultativă nu depășește limita maximă a despăgubirii ce poate fi acordată de asigurător pentru prejudiciile cauzate în unul și același accident de autovehicul, prevăzută de legislația în vigoare”. Contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de autovehicule acoperă prejudiciile produse unei terțe părți, prin intermediul autovehiculului, de către proprietarul sau utilizatorul unui autovehicul. Prin introducerea alin. 6 la art. 55 din Legea 136/1995, s-a reglementat ca diferența de despăgubire dintre asigurarea facultativă și asigurarea obligatorie RCA să rămână pe contul asigurării facultative (a asigurătorului CASCO), neputând fi recuperată de la asiguratul RCA, care, altfel, ar fi numai parțial asigurat. Diferența de sume dintre despăgubirea plătită pe CASCO și cea care poate fi acordată pe RCA provine din grilele de uzură diferite care se aplică la asigurarea obligatorie RCA, față de asigurarea CASCO.

Susținerile autorului excepției referitoare la încălcarea principiului fundamental al garantării și ocrotirii proprietății, la restrângerea dreptului asigurătorului de a-și satisface creanța și, respectiv, la inviolabilitatea proprietății private, fac abstracție de caracterul esențialmente aleatoriu al contractului de asigurare. La momentul încheierii contractului, asigurătorul și-a asumat riscul acestuia. Faptul că asigurătorul este nemulțumit de consecințele îndeplinirii riscului asigurat, adică de

intervenirea evenimentului împotriva căruia asiguratul a încheiat contractul de asigurare, nu poate fi considerat o nesocotire a normelor constituționale care garantează protecția proprietății private. Diminuarea patrimoniului său este consecința riscului pe care și l-a asumat la încheierea contractului, care potrivit art. 2 din Legea nr. 136/1995 este supus voinței părților contractante — asigurat și asigurător —, acestea asumându-și și obligațiile contractuale. Este și motivul pentru care asigurătorul nu își poate recupera paguba (constând în suma plătită propriului asigurat) în baza regulilor răspunderii delictuale de la persoana vinovată de producerea accidentului. Aceasta din urmă, tocmai prin încheierea RCA, și-a acoperit, prin plata primelor de asigurare în contractul de asigurare obligatorie, eventualul risc de a fi chemată să răspundă pentru producerea unui prejudiciu material în urma unui accident auto.

În sistemul anterior adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 61/2005, eventuala diferență neplătită de către asigurătorul de răspundere civilă era cerută de la persoana vinovată de producerea accidentului, care, deși avea încheiat un contract de asigurare de răspundere civilă obligatorie, era nevoită să achite această diferență. Or, introducerea, prin ordonanța amintită, a textului de lege criticat de autorul excepției

a fost justificată tocmai de nevoia de a proteja și asiguratul RCA de o eventuală plată a daunei.

Asigurătorul din asigurarea facultativă nu poate invoca faptul că textul de lege criticat nu îi garantează realizarea creanței sale, așa cum scrie în Constituție, câtă vreme, el însuși a fost de acord să își asume riscul nerealizării acesteia, cunoscând și acceptând posibilitatea producerii unui asemenea risc. Autorul nu poate cere legii să îi garanteze, prin anumite prevederi, o creanță pe care el însuși a acceptat să o supună riscului contractual.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției că prin ordonanță de urgență nu pot opera modificări ale legilor care afectează regimul proprietății, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată. În jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut că interdicția reglementării de către Guvern în domeniul legii organice privește numai ordonanțele Guvernului adoptate în baza unei legi speciale de abilitare. În acest sens, Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 102 din 6 iunie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 21 august 2000.

În fine, prevederile art. 20 și art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză, neavând relevanță în soluționarea excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. 6 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Asigurarea Românească – ASIROM” — S.A. în dosarele nr. 405/197/2005 (număr vechi 8.721/2005) și nr. 4.357/62/CM/2006 ale Judecătorei Brașov și, respectiv, Tribunalului Brașov – Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 20 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 629

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată de Niculae Răduță în Dosarul nr. 705/30/2006 al Curții de Apel Timișoara – Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă,

argumentele invocate în susținerea criticii vizând aspecte de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 705/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia**, excepție ridicată de Niculae Răduță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, prin interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 213/1998 în litigiul aflat pe rolul instanței judecătorești, respectiv ale normelor ce constituie dreptul comun în materia bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, se încalcă prevederile constituționale referitoare la administrația publică locală și dreptul la informare al cetățenilor.

Curtea de Apel Timișoara – Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile art. 5 din Legea nr. 213/1998 nu au legătură cu prevederile constituționale pe care autorul excepției își fundamentează critica.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, arătând că prevederile constituționale în raport de care se argumentează critica nu au incidență în cauză.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată de Niculae Răduță în Dosarul nr. 705/30/2006 al Curții de Apel Timișoara – Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, text de lege care are următorul conținut:

„(1) *Regimul juridic al dreptului de proprietate publică este reglementat de prezenta lege, dacă prin legi organice speciale nu se dispune altfel.*

(2) *Dreptul de proprietate privată al statului sau al unităților administrativ-teritoriale asupra bunurilor din domeniul privat este supus regimului juridic de drept comun, dacă legea nu dispune altfel.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 31 referitoare la dreptul la informație, precum și prevederile Secțiunii a 2-a din Capitolul V al Titlului III, privind „Administrația publică locală”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate reglementează regimul juridic al dreptului de proprietate publică, în vreme ce dreptul de proprietate privată al statului sau al unităților administrativ-teritoriale asupra bunurilor din domeniul privat este supus regimului juridic de drept comun. Or, nu se poate reține nicio legătură între aceste dispoziții și dreptul la informație, prevăzut de art. 31 din Constituție, sau prevederile referitoare la administrația publică locală, excepția astfel formulată fiind lipsită de temei.

Mai mult, Curtea observă că autorul excepției nu face o veritabilă critică de neconstituționalitate, problemele pe care le ridică fiind de aplicare și interpretare a legii, chestiuni care țin exclusiv de competența instanțelor de judecată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 630

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48
din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Ludmann Janosne, născută Gaspar Magda Roza Ilona, și de Gaspar Marton Janos în Dosarul nr. 8.954/190/2006 al Judecătoriei Bistrița.

La apelul nominal se prezintă Majai Laszlo, avocatul autorilor excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În susținerea excepției de neconstituționalitate apărătorul autorilor excepției arată că dispozițiile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 sunt susceptibile de mai multe interpretări, împrejurare ce determină o aplicare neunitară a legii la nivelul țării de către comisiile județene pentru aplicarea Legii nr. 18/1991. Așa fiind, apreciază că excluderea cetățenilor străini din categoria persoanelor care pot formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau cu destinație forestieră care au aparținut în trecut autorilor lor îngrădește dreptul constituțional al acestora de a dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor prin moștenire legală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 408/2004.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8954/190/2006, **Judecătoria Bistrița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Ludmann Janosne, născută Gaspar Magda Roza Ilona, și de Gaspar Marton Janos.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât cetățenilor străini care nu și-au redobândit cetățenia română nu li se poate reconstitui dreptul de proprietate asupra terenurilor agricole sau cu destinație forestieră, fiind excluși dintre categoriile de persoane care pot face asemenea cereri, cu toate că art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție prevede dreptul cetățenilor străini de a dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor prin moștenire legală.

Judecătoria Bistrița apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că nu există neconcordanțe între dispozițiile criticate și Legea fundamentală.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 se referă la reconstituirea dreptului de proprietate asupra suprafețelor de terenuri agricole sau cu destinație forestieră în favoarea persoanelor care le-au deținut în proprietate, iar nu la modurile de dobândire consacrate de Constituție. Prin urmare, nu se aduce atingere protecției proprietății ori dobândirii acesteia, în condițiile în care însăși norma constituțională prevede că atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, text de lege care are următorul conținut: *„Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3) — (9).”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 44 alin. (2) teza a doua referitoare la dreptul cetățenilor străini și apatrizilor de a dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor prin moștenire legală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate, sau constituirea acestuia, în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari, asupra terenurilor care constituie fondul funciar al României. Dreptul de proprietate al acestor persoane este

reconstituit sau, după caz, constituit, în temeiul și în condițiile legii. În acest context, legea prevede categoriile de persoane îndreptățite a formula cererile de reconstituire a dreptului de proprietate, dispozițiile art. 48 stabilind posibilitatea de a solicita reconstituirea și pentru cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și pentru foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — fondul funciar al României — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, în acord cu politica economică a statului în această materie și cu finalitatea reparatorie a legii. Condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de calitatea de cetățean român reprezintă o astfel de opțiune, care este pe deplin constituțională.

Astfel, dispozițiile art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție, deși nu mai prevăd *in terminis* interdicția dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini și apatrizi, nu o înlătură, ci doar precizează cazurile și condițiile în care aceștia pot dobândi un asemenea drept, restrângând astfel sfera de aplicare a acestei incapacități speciale. Potrivit normei constituționale, una dintre modalitățile de dobândire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini sau apatrizi este moștenirea legală.

Însă, Curtea constată că, în cauza aflată pe rolul instanței judecătorești, calitatea de moștenitor nu poate fi recunoscută decât ca urmare a aplicării legii și numai în limitele stabilite de aceasta, întrucât, așa cum s-a arătat mai sus, legea are ca scop reconstituirea dreptului de proprietate în favoarea unor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari. Prin urmare, nu se poate invoca, în aplicarea prevederilor Legii nr. 18/1991, garantarea și ocrotirea constituțională a dreptului de proprietate în persoana reclamantilor, câtă vreme aceștia nu sunt titulari ai acestui drept, ce urmează a se naște ulterior, prin efectul și în condițiile legii menționate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Ludmann Janosne, născută Gaspar Magda Roza Ilona, și de Gaspar Marton Janos în Dosarul nr. 8.954/190/2006 al Judecătorei Bistrița.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 631

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

ridicată de Fănica Popovici și Dan Popovici în Dosarul nr. 2.298/330/2006 al Judecătorei Urziceni.

La apelul nominal se prezintă Paul Cocioc, asistat de avocat Vișan Apostol, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Apărătorul părții prezente solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, apreciind că activitatea executorilor judecătorești, așa cum este reglementată prin Legea nr. 188/2000, este în deplin acord cu prevederile constituționale invocate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Prin Încheierea din 12 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.298/330/2006, **Judecătoria Urziceni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Fănica Popovici și Dan Popovici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că, din analiza Legii nr. 188/2000, în întregime, și a art. 7, în special, se poate concluziona că executorul judecătoresc exercită o activitate de îndeplinire a justiției. Astfel, procesul civil începe cu sesizarea instanței și se încheie cu executarea hotărârii pronunțate de aceasta. Or, potrivit reglementării criticate, instanțele judecătorești își împart competențele de soluționare a procesului civil cu executorii judecătorești, care, în virtutea atribuțiilor conferite de lege, sunt competenți să finalizeze procesul. Chiar dacă instanța poate anula actele nelegale ale executorului, ea nu poate dispune în locul acestuia cu privire la actele ce urmează a fi desfășurate.

În concluzie, excepția care are ca obiect dispozițiile Legii nr. 188/2000 este întemeiată, întrucât o altă entitate decât instanțele judecătorești este abilitată să desfășoare acte de îndeplinire a justiției.

Judecătoria Urziceni apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că atribuțiile executorului judecătoresc nu pot fi circumscrise noțiunii de „*activitate de judecată*”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, prin atribuțiile sale, executorul judecătoresc nu se substituie activității instanței de judecată, ci rolul acestuia este de a impune realizarea dispozițiilor cuprinse într-o hotărâre judecătorească sau într-un alt titlu executoriu. În plus, tocmai în considerarea rolului instanței de unică autoritate care îndeplinește justiția, activitatea executorilor judecătorești este supusă cenzurii instanței, orice act de executare silită considerat nelegal putând fi anulat de instanța de executare. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești prin raportare la art. 126 alin. (1) din Constituție este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, întrucât competențele executorului judecătoresc constau în punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, după o procedură stabilită de lege, care nu presupune nicio ingerință în activitatea de îndeplinire a justiției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 126 referitoare la instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 188/2000, executorii judecătorești sunt investiți să efectueze un serviciu de interes public, și anume executarea silită a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, îndeplinind acte de autoritate publică, care au forța probantă specifică unui asemenea act. Conform art. 5 din lege, „*activitatea executorilor judecătorești se desfășoară în condițiile legii, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților și ale altor persoane interesate, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de apartenență politică, de avere sau de origine socială*”.

Executor judecătoresc poate fi persoana care îndeplinește condițiile stabilite de lege și este numit de ministrul justiției, la propunerea Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești. El are, în principal, următoarele atribuții: punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii, notificarea actelor judiciare și extrajudiciare, comunicarea actelor de procedură, recuperarea pe cale amiabilă a oricărei creanțe, aplicarea măsurilor asigurătorii dispuse de instanța judecătorească, constatarea unor stări de fapt în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă, întocmirea proceselor-verbale de constatare, în cazul ofertei reale urmate de consemnarea sumei de către debitor, întocmirea protestului de neplată a cambiilor, biletelor la ordin și a cecurilor, după caz, precum și orice alte acte sau operațiuni date de lege în competența lui. Executorul judecătoresc își îndeplinește atribuțiile cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 188/2000, a statutului profesiei și a regulamentului de aplicare a acestei legi, precum și ale Codului de procedură civilă și ale altor legi aplicabile în materie.

În exercitarea atribuțiilor stabilite prin lege, executorii judecătorești nu pot refuza îndeplinirea unui act dat în competența lor decât în cazurile și în condițiile prevăzute de lege (art. 6 din lege). În cazul refuzului nejustificat de întocmire a unui act, partea interesată poate introduce plângere în termen de 5 zile de la data la care a luat cunoștință de acest refuz la judecătoria în a cărei rază teritorială își are sediul executorul judecătoresc. Dacă plângerea este admisă, instanța indică în hotărâre modul în care trebuie întocmit actul.

Potrivit dispozițiilor art. 58, coroborate cu cele ale art. 59 din Legea nr. 188/2000, actele executorilor judecătorești sunt supuse controlului instanțelor judecătorești competente, cei interesați sau vătămați prin actele de executare putând formula contestație la executare, în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

În considerarea celor arătate, Curtea apreciază că executorii judecătorești acționează în interesul unei bune administrări a justiției, reprezentând un organ auxiliar al acesteia, care are rolul de a pune în practică hotărârea pronunțată de instanță. În acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, „dreptul la un tribunal ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul unei părți. Într-adevăr, nu ar fi de înțeles ca art. 6 par.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale să descrie în detaliu garanțiile procedurii – echitate, publicitate și celeritate – acordate părților și să nu apere punerea în aplicare a deciziilor judiciare. [...] Executarea unei sentințe sau a unei hotărâri, indiferent căreia jurisdicții ar aparține, trebuie deci considerată ca făcând parte integrantă din proces, în sensul art. 6” (cauza „*Hornsby împotriva Greciei*”, 1997). Or, este bine cunoscut că, prin pronunțarea hotărârii judecătorești, instanța legată cu soluționarea cauzei, prin rezolvarea acesteia, se dezinvestește. În aceste condiții, chiar dacă executarea hotărârii

este circumscrisă noțiunii de „proces”, nimic nu susține teza potrivit căreia această activitate trebuie îndeplinită tot de instanța care a soluționat litigiul, cu atât mai mult cu cât punerea în aplicare a hotărârii aparține sferei administrative a procesului civil. Astfel, este evident că executorul judecătoresc nu spune dreptul, deci nu realizează o activitate jurisdicțională, ci numai execută întocmai dispozițiile judecătorului, cuprinse în hotărârea instanței, potrivit competențelor atribuite de lege.

Sub acest aspect, în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, activitatea executorilor judecătorești constituie „un element esențial al statului de drept”, iar, întrucât aceștia nu dețin forța publică coercitivă, „statului îi revine obligația de a lua toate măsurile necesare pentru ca ei

să poată duce la îndeplinire sarcina cu care au fost investiți, în special prin asigurarea concursului efectiv al altor autorități care pot impune prin forță executarea atunci când este cazul, măsuri în lipsa cărora garanțiile de care beneficiază justițiabilul în fața instanțelor își pierd rațiunea de a fi” (cauza „*Pini și Bertani/Manera și Atripaldi împotriva României*”, 2004).

În considerarea celor arătate, susținerea autorului excepției potrivit căreia instanțele judecătorești își împart competențele de soluționare a procesului civil cu executorii judecătorești nu poate fi reținută de Curte, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 188/2000 urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Fănica Popovici și Dan Popovici în Dosarul nr. 2.298/330/2006 al Judecătoriei Urziceni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 636

din 26 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.267/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.267/30/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319¹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. din Timișoara cu ocazia soluționării recursului formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Timiș împotriva Încheierii din 4 decembrie 2006, pronunțată de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 1.267/30/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20 și art. 21 alin. (1), (2) și (3), dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, cât și prevederilor art. 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În acest sens, arată că, „prin expresia «*executarea hotărârii a cărei anulare se cere*», legiuitorul a redus la zero posibilitatea suspendării silite în cadrul contestației în anulare bazată pe prevederile art. 318 Cod procedură civilă”,

deoarece contestația în anulare întemeiată pe textul de lege amintit are ca obiect numai deciziile pronunțate în recurs care niciodată nu pot fi titluri executorii, prerogativă ce nu aparține decât hotărârilor date în primă instanță.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În acest sens, arată că „din modul de redactare al textului legal precitat rezultă cu puterea evidenței că măsura suspendării unei hotărâri poate fi dispusă de către instanța de judecată atât în ipoteza în care a fost sesizată în condițiile art. 317, cât și în ipoteza vizată de art. 318 din Codul de procedură civilă, sub acest aspect art. 319¹ nefăcând nicio distincție. Firesc însă, singura condiție impusă de legislator prin textul legal precitat este ca suspendarea să privească hotărârea împotriva căreia a fost promovată calea de atac a contestației în anulare.”

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 319¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, acestea fiind norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 319¹ din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: „*Instanța poate suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere, sub condiția depunerii unei cauțiuni. Dispozițiile art. 403 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 319¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 1.267/30/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 26 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 și art. 21 alineatele (1), (2) și (3), a dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, precum și a prevederilor art. 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că art. 319¹ din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea instanței de a suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere, sub condiția depunerii unei cauțiuni, dispozițiile art. 403 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă aplicându-se în mod corespunzător.

Din modul de redactare a textului de lege criticat rezultă că măsura suspendării executării unei hotărâri poate fi dispusă de către instanța de judecată atât în ipoteza în care a fost sesizată în condițiile art. 317, cât și în ipoteza vizată de art. 318, art. 319¹ din Codul de procedură civilă nefăcând nicio distincție între aceste dispoziții legale. Singura condiție impusă de legiuitor este ca suspendarea să privească „*executarea hotărârii a căreia anulare se cere.*”

De altfel, Curtea constată că acest text de lege a mai făcut obiectul controlului de neconstituționalitate într-o cauză în care se invocă, de asemenea, contradicția cu art. 21 din Constituție și, în esență, cu o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 857 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 17 ianuarie 2007, Curtea, respingând excepția, a statuat că aceste dispoziții sunt constituționale. În acest sens, a reținut că „dispozițiile din Codul de procedură civilă care reglementează calea de atac a contestației în anulare respectă prevederile și principiile Legii fundamentale, fiind norme de procedură, care, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, sunt în competența legiuitorului”.

Pe de altă parte, examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că autorul excepției are în vedere o anumită modificare a textului de lege criticat, raportat la specificul cauzei aflate pe rolul Curții de Apel Timișoara—Secția contencios administrativ și fiscal, neconstituționalitatea art. 319¹ din Codul de procedură civilă fiind dedusă exclusiv din modul de aplicare, de către instanța de judecată, a prevederilor privind contestația în anulare. Or, exercitarea controlului asupra activității de aplicare în concret a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe numai asupra problemelor de drept, „*fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 639

din 28 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Nicu Samuel, Artur-David Udrescu și Ana-Hrisi Udrescu în Dosarul nr. 10.457/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

După încheierea dezbaterilor, se prezintă avocatul Ionuț Mateescu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.457/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții**, excepție ridicată de Samuel Nicu, Artur-David Udrescu și Ana-Hrisi Udrescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat conține o limitare expresă a dreptului de proprietate, fără a se respecta condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție.

Judecătoria Sectorului 1 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia nr. 199 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 15 iunie 2005.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu următorul cuprins: „*În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: (...)*”

b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (3), (5), (7) și (9) referitoare la dreptul de proprietate privată și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 159 din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 martie 2006, a statuat că textul constituțional al art. 44 referitor la garantarea dreptului de proprietate statornicește că limitele și conținutul acestuia sunt stabilite prin lege, iar alin. (7) al art. 44 din Constituție prevede că dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului. De asemenea, din jurisprudența Curții Constituționale și din cea a Curții Europene a Drepturilor Omului se desprinde ideea că dreptul de proprietate nu este unul absolut, ci comportă unele limitări, care trebuie să păstreze un echilibru între interesul general și interesul privat al cetățenilor. În ceea ce privește edificarea de construcții, nu se poate susține că prin desființarea unei construcții nelegal executate s-ar încălca dreptul de proprietate, întrucât demolarea, dispusă de o instanță judecătorească la finalul unui proces în care s-au putut formula apărări și administra probe, este consecința nerespectării de către constructor a prevederilor imperative ale legii privitoare la autorizările necesare edificării imobilului respectiv.

De asemenea, prin Decizia nr. 199 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 15 iunie 2005, Curtea a reținut că prin textul de lege criticat se instituie obligația obținerii autorizației de construcție, al cărei scop este prevenirea consecințelor negative în cazul unor construcții necorespunzătoare, sancțiunea nerespectării acestei obligații — desființarea construcției — nefiind contrară prevederilor constituționale ale art. 53.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Nicu Samuel, Artur-David Udrescu și Ana-Hrisi Udrescu în Dosarul nr. 10.457/299/2006 al Judecătoriai Sectorului 1, București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 642

din 28 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) lit. b)
coroborat cu art. 50 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002
privind regimul străinilor în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) lit. b) coroborat cu art. 50 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Ye Jianan în Dosarul nr. 6.975/2/2006 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, susținând că dispozițiile legale criticate sancționează săvârșirea unor fapte ilicite, fără ca prin aceasta să contravină prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.975/2/2006, **Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 8 alin. (2) lit. b) coroborat cu art. 50 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, excepție ridicată de**

Ye Jianan într-o cauză având ca obiect anularea unei dispoziții de părăsire a teritoriului României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate contravin prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, coroborat cu ale art. 1 par.1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte ce consacră dreptul de proprietate privată, precum și dispozițiilor art. 14 din Convenție, completate cu ale art. 1 par.1 din Protocolul nr. 12 la aceasta, prevederi ce instituie și garantează dreptul persoanei la nediscriminare. De asemenea, este menționată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, raportată la dispozițiile art. 11 alin. (2), art. 20 alin. (2) și ale art. 148 din Constituție, are caracter obligatoriu pentru statul român. În acest sens, se arată că textele de lege criticate, prin refuzul de a li se prelungi cetățenilor străini dreptul de ședere temporară pentru că au introdus sau au încercat să introducă ilegal în România alți străini, limitează excesiv și discriminatoriu dreptul constituțional de proprietate al acestora, în condițiile în care fapta nu a fost îndeajuns dovedită și nu s-a stabilit săvârșirea vreunei infracțiuni.

Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece dispozițiile care reglementează în concret condițiile în care un străin poate beneficia de prelungirea dreptului de ședere nu încalcă dreptul de proprietate al acestuia.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, se arată că nu pot fi reținute susținerile potrivit cărora acestea contravin dreptului de

proprietate privată, ale cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege. Așadar, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială coferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, în egală măsură ocrotite.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare a Curții Constituționale, dispozițiile „art. 8 alin. (2) lit. b) coroborate cu ale art. 50 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România”, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 8 martie 2004, modificate prin pct. 5 și 21 ale articolului unic din Legea nr. 482/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.116 din 27 noiembrie 2004. Textul criticat are următorul conținut:

— Art. 8 — Nepermiterea intrării în România: „(2) *Organele poliției de frontieră pot refuza intrarea străinilor pe teritoriul statului român și în următoarele situații: (...) b) au introdus sau au încercat să introducă ilegal în România alți străini.*”

— Art. 50 alin. (2) lit. b) „Condiții de prelungire a dreptului de ședere temporară: „(2) *Dreptul de ședere temporară în România se poate prelungi succesiv pentru perioade de până la un an, numai dacă: (...) b) nu a intervenit, pe perioada șederii în România, vreunul dintre motivele de nepermitere a intrării prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b) –d) și alin. (2).*”

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 11 alin. (2) referitoare la apartenența tratatelor ratificate de Parlament la dreptul intern, art. 20 alin. (2) privind prioritatea pactelor și tratatelor favorabile la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, față de legile interne mai puțin favorabile, art. 44 alin. (2) prin care proprietatea este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular și ale art. 148 intitulat „*Integrarea în Uniunea Europeană*”. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 par. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății, ale art. 14 din Convenție și ale art. 1 par. 1 din Protocolul nr. 12 la aceasta, ambele texte privind interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în esență, critica de neconstituționalitate vizează, în realitate, situația de fapt a autorului excepției, împotriva căruia Oficiul Român pentru Imigrări, în temeiul art. 50 alin. (2) lit. b) coroborat cu art. 8 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, a emis o dispoziție de părăsire a teritoriului României, aceasta fiind ulterior contestată în fața instanței de judecată competente. În opinia autorului excepției, textele de

lege menționate sunt contrare principiului nediscriminării și dreptului de proprietate privată, întrucât permit emiterea unei dispoziții prin care se refuză prelungirea dreptului de ședere temporară în România a străinului care a introdus sau a încercat să introducă ilegal în țară alți străini. O astfel de măsură nu poate fi luată decât după ce fapta imputată a fost suficient dovedită și s-a stabilit vinovăția străinului pentru săvârșirea vreunei infracțiuni.

Analizând dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, Curtea constată că susținerile formulate nu sunt întemeiate.

În exercitarea atribuțiilor ce îi revin, Oficiul Român pentru Imigrări cooperează cu alte structuri din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative și cu alte instituții ale statului care au atribuții în asigurarea ordinii de drept. În urma cercetărilor și constatărilor efectuate, Oficiul emite decizia de părăsire a teritoriului României, care poate fi atacată la Curtea de Apel București, în cazul în care aceasta a fost emisă de Oficiul Român pentru Imigrări, sau la Curtea de Apel în a cărei rază de competență se află formațiunea care a emis-o. Contestația nu are efect suspensiv de executare a dispoziției de părăsire a teritoriului, iar sentința instanței de judecată este definitivă și irevocabilă (art. 82).

Așadar, Curtea nu poate reține susținerea potrivit căreia procedura sau măsura returnării pentru motivul că străinul a introdus sau a încercat să introducă ilegal în România alți străini sunt abuzive și nelegale, întrucât măsura adoptată, în final, împotriva sa este rezultatul deliberării instanței de judecată pe baza administrării tuturor probelor și actelor depuse la dosar. De altfel, litigiul în cadrul căruia s-a ridicat prezenta excepție de neconstituționalitate are ca obiect contestarea deciziei Oficiului Român pentru Imigrări de părăsire a teritoriului României, prilej cu care autorul excepției a solicitat instanței de judecată administrarea de probe pentru stabilirea vinovăției sale față de fapta imputată.

Curtea reține, de asemenea, că textele de lege criticate nu contravin principiului nediscriminării, așa cum în mod neîntemeiat susține autorul excepției. Dispozițiile art. 8 alin. (2) lit. b) și ale art. 50 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 reglementează una dintre condițiile ce trebuie respectate pentru prelungirea dreptului de ședere temporară în România, precum și efectul, consecința juridică a neîndeplinirii acesteia, respectiv refuzul acordării dreptului solicitat. Or, atât drepturile, cât și obligațiile sau consecințele juridice ale nerespectării legii privind regimul străinilor în România se aplică în mod unitar acestei categorii de persoane, fără privilegii și fără discriminări.

Cât privește critica de neconstituționalitate referitoare la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate privată, Curtea constată că este neîntemeiată. Prin conținutul lor juridic, dispozițiile de lege examinate nu înfrâng exigențele acestui drept, în condițiile în care, potrivit art. 80 alin. (3) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, străinul căruia i-a fost refuzată prelungirea dreptului de ședere temporară pentru desfășurarea de activități comerciale are la dispoziție o perioadă de 90 de zile pentru a părăsi țara neînsoțit, dacă acesta trebuie să-și lichideze investiția. Prin urmare, în deplin acord cu principiul ocrotirii proprietății private, legea reglementează această situație specială în sensul acordării unei perioade în care străinul, prin acte de dispoziție, să poată să-și lichideze investițiile din România, fără ca astfel patrimoniul său să fie diminuat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) lit. b) coroborat cu art. 50 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Ye Jianan în Dosarul nr. 6.975/2/2006 al Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 643

din 28 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 614
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 614 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dacian-Ștefan Tomoioagă în Dosarul nr. 12.414/325/2006 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 12.414/325/2006, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 614 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dacian-Ștefan Tomoioagă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile de lege criticate sunt de strictă aplicare și interpretare și vizează exclusiv cererea de desfacere a căsătoriei, iar nu și celelalte cereri incidentale, obligativitatea prezenței pârâtului în proces constituind o încălcare a dreptului la apărare.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor

Judecătoria Timișoara arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că reglementarea criticată, instituind, cu titlu de excepție de la dreptul comun în materie, obligativitatea prezenței personale a părților în fața instanței de fond, nu face decât să dea expresie acestei particularități esențiale a domeniului supus incidenței sale, respectiv procesul de divorț. Așadar, exigența impusă de textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului la apărare al părților, în condițiile în care, pentru valorificarea sa, art. 24 din Constituție le recunoaște acestora dreptul de a fi asistate, iar nu și pe acela de a fi reprezentate, ipoteză în care s-ar fi putut reține că reglementarea în cauză contravine prevederii constituționale.

Avocatul Poporului arată că textul de lege criticat, referitor la obligația părților de a se înfățișa personal în fața instanțelor de fond în cazul unui proces de divorț, nu aduce atingere dreptului părților ca pe parcursul întregului proces să-și valorifice pretențiile sau să dovedească netemeinicia pretențiilor adversarului, prevalându-se de toate garanțiile dreptului la apărare în cadrul unui proces public.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 614 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „În fața instanțelor de fond, părțile se vor înfățișa în persoană, afară numai dacă unul dintre soți execută o pedeapsă privativă de libertate, este împiedicat de o boală gravă, este pus sub interdicție sau are reședința în străinătate; în aceste cazuri, părțile se vor putea înfățișa prin mandatar”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 421 din 14 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.203 din 15 decembrie 2004, Curtea a statuat că este unanim admisă, dat fiind obiectul său, care implică antamarea de către instanță a unor aspecte ținând de viața intimă și familială a părților în litigiu, procesul de divorț în întregul

său, și nu doar acțiunea prin care aceste aspecte sunt deduse judecătii, are caracter strict personal.

Așa fiind, reglementarea criticată, instituind, cu titlu de excepție de la dreptul comun în materie, obligativitatea prezenței personale a părților în fața instanței de fond, nu face decât să dea expresie acestei particularități esențiale a domeniului supus incidenței sale, respectiv procesul de divorț.

Curtea a constatat că exigența astfel justificată nu aduce atingere dreptului la apărare al părților, în condițiile în care, pentru valorificarea sa, alin. (2) al art. 24 din Constituție le recunoaște acestora dreptul de a fi asistate — ceea ce art. 614 din Codul de procedură civilă permite —, iar nu și pe acela de a fi reprezentate, ipoteză în care s-ar fi putut reține că reglementarea în cauză contravine prevederii constituționale. O atare dihotomie implică în mod necesar realizarea unei distincții conceptuale clare între „asistare”, care presupune prezența fizică a părții în instanță, asistată de avocat, și „reprezentare”, când partea nu este prezentă fizic, fiind reprezentată, deci substituită juridic de un mandatar care poate fi avocat sau o terță persoană împuternicită de parte.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 614 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dacian-Ștefan Tomoiogă în Dosarul nr. 12.414/325/2006 al Judecătorei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Mariști

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

